

UZASADNIENIE

Decyzją z **dnia 5 lutego 2018 roku**, po rozpatrzeniu wniosku M. B.

z dnia 15 stycznia 2018 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż zgodnie z art. 184 ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383), na warunkach określonych w art. 32 ustawy oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43), prawo do emerytury przysługuje urodzonemu po 31 grudnia 1948 roku, będącemu pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze po osiągnięciu wieku 60 lat (dla mężczyzn), jeżeli na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada co najmniej 25 – letni okres składkowy oraz nieskładkowy, w tym co najmniej 15 – letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Organ rentowy odmówił przyznania emerytury, ponieważ:

- wnioskodawca nie ukończył 60 lat;
- na wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych uznano za udowodniony okres 10 lat, 4 miesiące i 17 dni;
- wnioskodawca nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Organ rentowy przyjął za udowodnione okresy na dzień 1 stycznia 1999 roku:

- nieskładkowe – 5 miesięcy i 21 dni;
- składkowe – 24 lata 5 miesięcy i 3 dni;
- uzupełniające – 2 miesiące 10 dni

Jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie przyjęto okresów zatrudnienia:

1. od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku z tytułu zatrudnienia w (...), ponieważ:

- stanowisko murarza pieców przemysłowych oraz murarza wykładzin chemoodpornych wykazane w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 23 sierpnia 2016 roku nie są zgodne ze stanowiskami pracy wymienionymi w świadectwach z 28 lutego 1994 roku (murarz – posadzkarz, monter wykładzin chemoodpornych pełniący obowiązki brygadzysty) oraz w świadectwie z 30 grudnia 1994 roku (murarz – posadzkarz prowadzący roboty oraz wszelkie inne prace zlecone);

- w świadectwie pracy w szczególnych warunkach wymienione są w tym samym okresie, tj. od 2 stycznia 1992 roku do 28 lutego 1994 roku, dwa różne stanowiska pracy z zaznaczeniem, iż zatrudnienie na każdym z nich było wykonywane stale i w pełnym wymiarze godzin;

- w świadectwie pracy w szczególnych warunkach pracodawca powołał się na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów i zarządzenia resortowego, a prywatny zakład pracy może powoływać przepisy właściwego ministra, jeżeli jest jednostką organizacyjną, która powstała w drodze przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego.

2. od 7 maja 1995 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) Spółka z o. o., ponieważ w punkcie 8 świadectwa pracy z dnia 30 czerwca 2006 roku pracodawca zaznaczył, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze bez powołania właściwych przepisów.

Organ rentowy zaznaczył, iż wnioskodawca nie spełnia również warunków do przyznania emerytury zgodnie z art. 24 ustawy emerytalnej, gdyż nie ukończył on wymaganego wieku 65 lat. Rekompensata przysługuje jedynie do emerytury przyznanej z art. 24, pod warunkiem udokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przebytych do dnia 31 grudnia 2008 roku osobom, które nie mają ustalonego prawa do emerytury z art. 184.

(decyzja – k. 11 akta ZUS)

M. B. uznał decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za krzywdzącą i złożył od niej odwołanie wnosząc o zmianę decyzji oraz o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku otwartego funduszu emerytalnego, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, iż w świadectwie pracy z tytułu zatrudnienia w (...) z 23 sierpnia 2016 roku widnieje taki sam wpis, jaki został umieszczony w książeczce ubezpieczeniowej. Jednocześnie odwołujący nie potrafi wyjaśnić rozbieżności z treścią świadectw pracy z 28 lutego 1994 roku oraz z 30 grudnia 1994 roku. Ponadto, M. B. podniósł, że w zakresie świadectwa pracy z 30 czerwca 2006 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Spółka z o. o. otrzymał świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 15 lutego 2018 roku, w którym wskazana została podstawa prawna. Jednocześnie do odwołania załączone zostały stosowne dokumenty.

(odwołanie – k. 3 – 8)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy przedstawił tożsamą argumentację jak w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie wobec przedłożenia w sprawie nowej dokumentacji organ rentowy przekazał akta sprawy do wydziału merytorycznego celem dokonania analizy nowych dokumentów.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9 – 10)

W piśmie procesowym z dnia 15 marca 2018 roku wnioskodawca zgłosił wnioski dowodowe w sprawie oraz wniósł o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu służby wojskowej od kwietnia 1979 roku do kwietnia 1981 roku, bowiem służba wojskowa przerwała rozpoczęte już zatrudnienie.

(pismo procesowe – k. 17)

Decyzją z **dnia 14 marca 2018 roku**, po rozpatrzeniu wniosku M. B. z dnia 15 stycznia 2018 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż na wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udokumentował 14 lat, 6 miesięcy i 4 dni.

Jako pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze nie przyjęto okresów zatrudnienia od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku z tytułu zatrudnienia w (...).

(decyzja – k. 18 akta ZUS)

Od powyższej decyzji, odwołanie złożył wnioskodawca, zaznaczając, iż okres służby wojskowej winien zostać uwzględniony w całości do stażu pracy, a nie jedynie do 31 sierpnia 1979 roku. Wnioskodawca podkreślił, iż świadectwo pracy z 30 marca 2010 roku, które wystawione zostało przez syndyka, jest błędne i w konsekwencji nie został mu zaliczony do stażu pracy okres od 25 lutego 1989 roku do 30 grudnia 1989 roku, jako praca w warunkach szczególnych.

(odwołanie – k. 3 akta sprawy VIII U 750/18)

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Ł., wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy przedstawił tożsamą argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5 – 6 akta sprawy VIII U 750/18)

Zarządzeniem z dnia 9 kwietnia 2018 roku sprawa VIII U 750/18 została połączona ze sprawą VIII U 519/18 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Dalsze postępowanie prowadzone jest pod sygnaturą VIII U 519/18.

(zarządzenie – k. 9 akta sprawy VIII U 519/18)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

Wnioskodawca M. B. urodził się (...).

(wniosek o emeryturę – k. 1 – 3 akta ZUS)

M. B. 10 stycznia 2018 roku wystąpił z wnioskiem o emeryturę.

W piśmie z dnia 16 stycznia 2018 roku wnioskodawca wniósł o przyznanie emerytury wraz z rekompensatą za pracę w warunkach szczególnych.

(wniosek o emeryturę – k. 1 – 3 akta ZUS, wniosek o rekompensatę – k. 7 akta ZUS)

Wnioskodawca złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

(odwołanie – k. 3)

W okresie od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku M. B. był zatrudniony na stanowisku murarza – posadzkarza oraz monter wykładzin chemoodpornych, pełniący obowiązki brygadzysty, w Przedsiębiorstwie Usługowo – Produkcyjnym (...), w pełnym wymiarze czasu pracy.

(świadczenia pracy – k. 40 akta osobowe wnioskodawcy)

W świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 23 sierpnia 2016 roku oraz z 20 lutego 2018 roku wskazano, iż w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...) w okresie:

- od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych

w parowozach i żeliwiaków, wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- od 2 stycznia 1992 roku do 28 lutego 1994 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych, wymienione w wykazie A, dział IV, poz. 38 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Ponadto, pracodawca powołał się w świadectwach pracy na odpowiednie stanowiska wyszczególnione w zarządzeniach resortowych.

(świadczenia pracy – k. 9 i k. 17 akta ZUS)

M. B. udokumentował na dzień 1 stycznia 1999 roku ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, w tym 14 lat, 6 miesięcy oraz 4 dni pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze. Jako pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze nie uznano okresów od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...).

(okoliczności bezsporne)

W trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...) wnioskodawca zajmował się wykonywaniem zbiorników, piaskowaniem posadzek oraz zbiorników, wyklejaniem laminatami oraz żywicami epoksydowymi. Odwołujący także skuwał stare posadzki po akumulatorniach, a w trakcie wykonywania tych obowiązków obecny był również kwas do akumulatorów. Wnioskodawca remontował kotły parowe w elektrociepłowniach, wykonywał także zabezpieczenie chemoodporne. Były wykonywane również prace murarskie. M. B. zajmował się również czynnościami takimi jak: skubanie i zabezpieczenie zbiornika oraz wykładziny ebonitowo – gumowej, zabezpieczenie zbiorników, zabezpieczenie wentylatora wyciągowego w szybie czy wykonanie wykładziny chemoodpornej w zbiorniku kwasu tłuszczowego. Praca była wykonywana stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy.

(zeznania świadka M. K. – e – protokół rozprawy z dnia 7 maja 2018 roku – 00:30:04 – 00:39:00 – k. 51, płyta CD, zeznania wnioskodawcy M. B. – e – protokół rozprawy z dnia 7 maja 2018 roku – 00:13:10 – 00:28:17, w zw. z 00:46:54 – 00:49:45 – k. 51, płyta CD)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte, w załączonych do akt sprawy, aktach emerytalnych i kapitałowych ZUS dotyczących wnioskodawcy oraz dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowo – Produkcyjnego (...).

Sąd zwrócił uwagę, że świadek M. K. także był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...), a zatem posiada wiedzę odnośnie do charakteru zatrudnienia wnioskodawcy i rodzaju, wykonywanych przez niego, czynności. Zgromadzone dokumenty, zeznania wnioskodawcy oraz wskazanego świadka nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności. Zeznania te są spójne, logiczne, wiarygodne i znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Żadna ze stron nie kwestionowała wiarygodności zebranej w toku postępowania dowodowego dokumentacji osobowej dotyczącej wnioskodawcy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy pominął w sprawie zeznania świadka D. T. oraz dokumentację pracowniczą z okresu zatrudnienia w (...) S. A., ponieważ w tym zakresie postępowanie zostało umorzone.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Odwołanie częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r., poz. 1383) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl art. 184 ust. 2, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z przepisu art. 32 wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zasady przechodzenia na wcześniejsze emerytury oraz wykazy stanowisk do tego uprawniających określa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.).

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale XIV poz. 10 prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków oraz wymienione w dziale IV poz. 38 prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest – w myśl § 2 ust. 2 – świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie, wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku (ukończone 60 lat) oraz ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat). Jako staż pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresów od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...).

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii należy zwrócić uwagę, iż świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k. p. c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała,

złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Jednocześnie

w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statuująca ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy

i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia

w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy oraz zeznania świadka i odwołującego.

Lektur, dostępnych za okres pracy w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...), świadectw pracy w warunkach szczególnych oraz zeznania świadka i wnioskodawcy wskazują, że przez cały okres zatrudnienia M. B., w wymiarze pełnego etatu, wykonywał prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków oraz prace antykorozyjne i termoizolacyjne urządzeń i instalacji technologicznych.

Przedmiotem analizy Sądu Okręgowego było, wobec tego czy jako praca

w warunkach szczególnych mogą być traktowane okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowo – Produkcyjnym (...) w okresie od 4 kwietnia 1991 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 15 czerwca 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał dostateczne podstawy do tego, aby wymienione okresy uznać za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

W świetle tak poczynionych ustaleń zdaniem Sądu Okręgowego spełnione zostały podstawy do tego aby pracę świadczoną przez wnioskodawcę we wskazanym powyżej zakładzie pracy oraz wymienionych powyżej okresach ponad wszelką wątpliwość zakwalifikować jako okresy pracy w warunkach szczególnych. Praca wykonywana przez wnioskodawcę na stanowisku murarza – posadzkarza oraz monteru wykładzin chemoodpornych, pełniącego obowiązki brygadzysty, swoim rodzajem odpowiada pracy wymienionej w dziale XIV poz. 10 oraz w dziale IV poz. 38 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Jednocześnie, odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez organ rentowy, należy wskazać, że nie zasługiwała ona na uwzględnienie. Organ rentowy stwierdził, iż w tym samym okresie czasu w świadectwie pracy wymienione zostały dwa różne stanowiska. Należy jednak podkreślić, że pracownik, który u jednego pracodawcy, w tym samym okresie, wykonywał różne rodzaje prac w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia

w szczególnych warunkach, wymaganego do emerytury, o czym mowa w art. 184 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Fakt wykonywania przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia, dwóch różnych rodzajów prac w szczególnych warunkach wykazu A rozporządzenia, nie uniemożliwia przyjęcia, że łącznie prace te wykonywane były stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w G. - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, z dnia 10 grudnia 2014 r., III AUa 673/14, L. nr (...)).

Ponadto, chybione było stwierdzenie, w zakresie powołania się przez zakład pracy wnioskodawcy na zarządzenia resortowe. Należy podkreślić, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 stycznia 2015 r., III AUa 354/14, Legalis nr: 1229560). Tym samym znaczenia prawnego pozbawiona jest okoliczność, że zakład pracy odwołał się również do zarządzeń resortowych, mimo iż był jednostką prywatną, bowiem wiążące jest odwołanie do wskazanego powyżej rozporządzenia Rady Ministrów. Nie ulega natomiast wątpliwości, że ustawodawca nie dopuścił zróżnicowania prawnego pracowników zatrudnionych w prywatnych bądź państwowych zakładach pracy w zakresie możliwości skorzystania z uprawnień wynikających ze stażu pracy w warunkach szczególnych.

Na marginesie należy także dodać, że nazwa stanowiska pracy wykazana w świadectwie pracy wnioskodawcy nie jest dla Sądu wiążąca, gdyż znaczenie prawne przypisuje się czynnościom oraz charakterze pracy jaka była w rzeczywistości wykonywana.

Uznanie wymienionych okresów za pracę w warunkach szczególnych daje wnioskodawcy okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat.

Reasumując, wnioskodawca legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych uprawniającym go do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Na podstawie art. 477 ze zn. 13 k. p. c., Sąd Okręgowy postanowił umorzyć postępowanie w zakresie zatrudnienia, objętym **decyzją z dnia 14 marca 2018 roku**,

Zgodnie, bowiem, z treścią **art. 477 ze zn. 13** ⁽¹⁴²⁾ **§ 1**. kodeksu postępowania cywilnego - zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - **przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony** - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

Odnosząc się do kwestii prawa do rekompensaty za pracę w warunkach szczególnych, w tym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 664), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę

w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383).

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 wyżej wymienionej ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl do treści art. 21 ust. 1 analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Z kolei zgodnie z ust. 2 powoływanego przepisu, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Tym samym, biorąc pod uwagę okoliczność, iż M. B. nabył prawo do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, należy stwierdzić, że wskazana powyżej rekompensata

nie przysługuje wnioskodawcy ze względu na brak podstaw prawnych dla przyznania powyższego świadczenia, dlatego odwołanie w tym zakresie zostało oddalone.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k. p. c, w punkcie pierwszym sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 14 lutego 2018 roku.

W punkcie drugim sentencji wyroku, na podstawie art. 355 § 1 k. p. c., Sąd Okręgowy postanowił umorzyć postępowanie w zakresie stażu pracy w warunkach szczególnych, objętym decyzją z dnia 14 marca 2018 roku.

Natomiast w punkcie trzecim sentencji wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k. p. c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie w zakresie żądania prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu wraz z wypożyczeniem akt rentowych.

K. J.